

at der foreligger en begrundet mistanke om, at vedkommende må antages at være til fare for andre mennesker på grund af sygdom, misbrug eller lignende. Enhver mistanke vil ikke være tilstrækkelig. Der skal foreligge en begrundet mistanke, f.eks. dokumenteret ved skriftlige erklæringer fra kolleger, patienter, embedslægeinstitutionen eller andre. Påbud, der udstedes i medfør af stk. 2, skal være relevante og stå i et rimeligt forhold til de formodede sygdoms- eller misbrugsproblemer.

Som eksempel på påbud om undersøgelser, Sundhedsstyrelsen kan udstede efter § 5, stk. 2, kan nævnes undersøgelser ved speciallæge i psykiatri eller neurologi til belysning af, om en sundhedsperson er misbruger, psykisk syg eller dement. I disse situationer vil der typisk ikke blive fastsat en frist for, hvornår undersøgelsen skal være gennemført, idet Sundhedsstyrelsen via embedslægeinstitutionen sædvanligvis direkte formidler en kontakt og aftaletidspunkt hos den pågældende psykiater, neurolog m.v. Sundhedspersonen vil således i disse tilfælde få et påbud om at møde til undersøgelse til det på forhånd aftalte tidspunkt. De i bestemmelsen nævnte kontrolforanstaltninger kan være urinkontrol til belysning af, om vedkommende er påvirket af alkohol eller medicin eller indtager diverse lægemidler. Der vil her typisk blive udstedt påbud om et urinkontrolforløb med henblik på, at vedkommende sundhedsperson sandsynliggør, at han er inde i et stabilt forløb og ikke længere er aktiv misbruger eller psykisk syg. Men bestemmelsen kan også anvendes til belysning af, om en begrundet mistanke om, at vedkommende er misbruger eller psykisk syg er korrekt. Endvidere kan sundhedspersonen blive påbudt at udlevere allerede foreliggende lægelige udtalelser. I sidstnævnte tilfælde vil der typisk blive fastsat en relativ kort frist inden for hvilken, oplysningerne skal være styrelsen i hænde.

Tilsynsmyndighederne vil efter § 5, stk. 2, kunne forlange personligt fremmøde af en sundhedsperson med henblik på at bedømme vedkommendes tilstand. I disse sager kan der således ofte være situationer, hvor embedslægeinstitutionen har behov for at holde møde med sundhedspersonen for at danne sig et indtryk af vedkommendes tilstand og egnethed til fortsat at virke indenfor sundhedsvæsenet.

Forslagets § 5, stk. 2, vil bevirke, at den eksisterende bestemmelse i centralstyrelseslovens § 9 om, at retten kan afsige kendelse om, at en sundhedsperson skal lade sig lægeligt undersøge til brug ved Sundhedsministeriets stillingtagen om, at en autorisation skal fratages den pågældende, fremover vil have et meget begrænset anvendelsesområde. Som der er redegjort for

under afsnit 3.3., er det på et relativt sent tidspunkt i forløbet af en autorisations sag, at der i dag med hjemmel i § 9 kan gennemtvinges en undersøgelse af sundhedspersonen.

Spørgsmålet om, hvorvidt Sundhedsstyrelsen kan eller skal videregive oplysninger om en indledt tilsynssag efter § 5, herunder påbud i medfør af stk. 2 eller 3, til andre offentlige myndigheder, f.eks. den pågældendes arbejdsgiver m.fl., beror på, hvorvidt betingelserne for videregivelse af oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold i forvaltningslovens § 28 er opfyldt. Som udgangspunkt må oplysninger om en sundhedspersons misbrug eller sygdom ikke videregives til en anden forvaltningsmyndighed, medmindre den pågældende giver sit samtykke hertil. I enkelte situationer vil Sundhedsstyrelsen dog uden sundhedspersonens samtykke være berettiget til at videregive oplysninger om vedkommendes private forhold, nemlig såfremt betingelserne herfor i forvaltningslovens § 28, stk. 2, nr. 2-4 er opfyldt. Såfremt en anden forvaltningsmyndighed begærer oplysninger videregivet, som Sundhedsstyrelsen er berettiget til at videregive efter § 28, stk. 2, er styrelsen forpligtet til at videregive disse, hvis oplysningerne er af betydning for myndighedens virksomhed eller for en afgørelse, myndigheden skal træffe, jf. forvaltningslovens § 31. Uden for anvendelsesområdet for § 28 er det afgørende, om videregivelsen efter en samlet vurdering kan anses for »berettiget«, jf. straffelovens § 152 og forvaltningslovens § 27.

Efter § 5, stk. 3, kan Sundhedsstyrelsen påbyde en sundhedsperson at indstille sin virksomhed helt eller delvist, indtil påbud om undersøgelser, kontrolforanstaltninger eller udlevering af relevante helbredsoplysninger er efterkommet. Påbud, der udstedes i medfør af stk. 3, skal være relevante og stå i et rimeligt forhold til de formodede sygdoms- eller misbrugsproblemer.

§ 5, stk. 3, vedrørende påbud om at indstille virksomheden helt eller delvist vil kun finde anvendelse, såfremt sundhedspersonen nægter at medvirke til at fremskaffe relevante helbredsoplysninger, lade sig underkaste undersøgelser eller medvirke ved kontrolforanstaltninger. I det omfang sundhedspersonen medvirker til at fremskaffe oplysninger, lade sig undersøge eller efterlever de pålagte kontrolforanstaltninger, vil bestemmelsen i § 5, stk. 3, ikke kunne finde anvendelse. Ved anvendelse af § 5, stk. 3, vil der således være tale om en sundhedsperson, der i ord eller handling har tilkendegivet, at vedkommende ikke ønsker at efterleve tidligere udstedte påbud i medfør af stk. 2.